

opusdei.org

Якщо ти хочеш...

Бог хоче, щоб ти віддав Opus Dei усе своє життя, цілковито! Бог хоче, щоб ти став святим. Якщо ти хочеш...

06.10.2010

Своїм наверненням я завдячую молодому хлопцю-протестантові, який причепився до мене в задушливому тролейбусі влітку 1992 року. "Якщо Бог потрібен тобі лише в скруті, це – лицемірство". Лицемірство! – відтоді це слово стало моїм сумлінним внутрішнім цензором.

Лицемірство ховається за різними масками. Одна – для тих, хто під різними приводами уникає відповіді на докорінне питання свого життя. Втім, усе позірне розмаїття можливих пояснень небажання вірити в Бога зводиться до двох: *"відступництво невігласів їх убиває, і безтурботність дурнів губить їх"* (Прин 1,32).

Якось мій знайомий поділився відчуттям: "Мені так спокійно й затишно в храмі, що я не хочу його залишати". Це спокуса для християн – перетворити наше християнство на "едемський сад" для обраних, маленький затишний світ зі своїми, незрозумілими іншим, атрибутами і традиціями, теплим вузьким колом добрих знайомих. Але, сховавшись у храмі від проблем, ми разом із ними залишаємо за його стінами тих,

хто занурений у проблеми разом з нами. Не дивно, що в такому разі вже ми, християни, стаємо в очах інших невігласами та дурнями, далекими від життєвих реалій.

Що означає для нас, мирян, приналежність до певної молитовної групи, Третього Ордену чи мирянського руху? Регулярні зустрічі в дружньому колі, декілька специфічних додаткових молитов щодня, декілька додаткових книжок на полиці, ікона святого десь... зрештою, низка телефонних номерів нових знайомих у мобільному?

"Бог хоче, щоб ти віддав *Opus Dei* усе своє життя, цілковито! Бог хоче, щоб ти став святим. Якщо ти хочеш..." Ця відверта енергійна відповідь змінила моє життя.

Молитва і праця

Журналістка Пілар Урбано в своїй книзі про св.Хосемарію пише, як першими до нього прийшли ті, хто полюбляв багато молитися, але не хотів багато працювати. Вони не затрималися надовго.

Opus Dei провадить регулярні зустрічі, присвячені догматичним та аскетичним питанням і їхньому застосуванню в повсякденному житті. Ці лекції – змістовні, яскраві, відверті. Але не так важливо те, що відбувається на зустрічах, як те, що людина виносить із них у свій світ.

Робота. Родина. Друзі. Сусіди. Чи я намагаюся виконувати свої робочі обов'язки якомога досконаліше? Чи моя сумлінна праця стає прикладом для інших? Чи я не кар'єрист і брехун? Чи не ставлюся я до своїх клієнтів, колег, підлеглих як до докучливих мух? Чи виявляю належну

терпеливість у вихованні дітей?
Чи по-справжньому кохаю свою
дружину? Чи приділяю сім'ї
достатньо (з їхнього погляду)
часу? Чи щиро я вітаюся зі своїм
сусідом, зустрічаючи його щодня?
Чи не ухиляюся, не відкладаю
виконання своїх обов'язків? Чи
шукаю щомиті очищення своїх
намірів?

Якщо ти не запалюєш своє серце
цими питаннями багато разів
протягом дня, то твоя участь у
зустрічах – марна, а молитви
тхнуть лицемірством. Чого варті
такі молитви?

"Ось я – віслиук, який тягне свій візок". Віслиук – улюбленець членів *Opus Dei*. Полюбити свою монотонну, зовсім не героїчну, нерідко далеку від творчості працю, свою звичайну, не надто заможну і зовсім не шляхетну родину, своє місто й вулицю, які

не є взірцями порядку й
добробуту. Полюбити настільки,
щоб побачити в них Бога. Не
прагнути *іншого*, натомість
прагнути використати свій час та
зусилля на те, щоб покращити
життя навколо себе. Кожну
дрібницю, і передусім – дрібницю.

Не затримались і ті, хто бажав
працювати, але не хотів
витрачати часу на молитву, пише
далі Пілар Урбано.

У звичайному значенні *Opus Dei*
не надто активна. Немає пісень
під гітару, спільних туристичних
походів, інших активних
"християнських розваг". Справа не
має також власної, обов'язкової
для всіх членів "специфічної"
діяльності. Ключові слова для
кожного: якщо ти хочеш...

В *Opus Dei* панує дух особистої
свободи. Немає доручень і наказів.
Це величезна довіра і водночас

відповідальність. Багатьох це засмучує. Складно взяти відповідальність на себе, складно сам-на-сам щомиті шукати Божої волі. Це неможливо без справжньої молитви.

У світі – безліч апостольських починань, заснованих членами *Opus Dei* разом зі своїми друзями: школи, центри професійного навчання, культурні центри, університети, лікарні й багато іншого. Але найважливіша апостольська праця членів *Opus Dei* – це їхня робота, їхня родина, їхнє щоденне оточення. Справа не вириває людину з її звичного місця – вона удобрює ґрунт і поливає, щоб це місце розквітло.

Справа – джерело наснаги, яку ми покликані розділити з іншими. Той, хто шукає у Справі притулку від складнощів земного життя, його не знайде. Той, хто не

готовий віддати себе цілковито, хто намагається залишити якусь частину свого життя для власного приватного вжитку, не допустити туди Бога, – відходить.

Родина і військо

Кардинал Ньюмен писав: "Я хочу бачити мирянина, який знає свою релігію, знає, чого він тримається, а чого ні, знає свій Символ віри так добре, що може звітувати про нього, знає так багато про історію, що може її захищати".

Ми воліємо забувати про те, що Церква покликана бути войовничою. Але, як влучно зауважив Клайв Льюїс, всесвіт перебуває в стані громадянської війни, а ми живемо в тій його частині, що окупована заколотниками. Отже, ми не можемо стояти осторонь.

Джон Аллен, відомий журналіст, який досліджував Справу, написав: "*Opus Dei* можна назвати *Guinness Extra Stout* Католицької Церкви. Сьогодні, на ринку пива, переповненому "дієтичними" та "легкими" сортами, цей висококалорійний, міцний трунок виразно обирає інший шлях".

Opus Dei навчає своїх вірних завзято вести внутрішню боротьбу, щоб кожен на своєму місці був здатний опиратися ворогу. Опір потребує напруження всіх сил: фізичних, духовних, розумових. Тому дрібниць немає. Для компромісів у духовній боротьбі замало місця. Коли ми забуваємо про це, наша віра, за Клайвом Льюїсом, стає "християнством на водичці".

У доброму війську служать "не за страх, а за совість". Передусім *Opus Dei* є родиною.

Пригадую, коли я вперше прийшов до центру *Opus Dei*, мене запросили "привітати нашого Господаря" – вклонитися перед Святими Дарами в каплиці. У цьому звичному прояві побожності мене вразила невимовна щирість, з якою в ньому проявився дух родинного зв'язку з Небом.

Коли під час Конклаву св.Хосемарію запитали, кого б він хотів бачити новим Папою, він рішуче обірвав розмову, відповівши: **"Навіть якби кардинали обрали Папою дикуна з кільцем у носі, я б негайно кинувся до його ніг і сказав, що уся Справа безумовно служитиме йому"**. "Святіший Отець" для вірних *Opus Dei* – не просто звернення.

Самого св.Хосемарію завжди називали Отцем. Після його

смерті, попри цілком природне почуття смутку, який огорнув усіх, ніхто не сумнівався: у Справі нічого не зміниться. Не буде відчуття збентеження, сирітства або пустки... Отець не просто породив дочок та синів, він породив синів, здатних бути отцями. Натомість він завжди буде отцем всіх синів і отцем всіх отців.

Отцем називають Прелата *Opus Dei*. Отче – звертаюся я до священика. Він справді мій батько: справедливий, милосердний, щирий, якому болить мій біль і приносять радість мої успіхи. Щось рідне, ще складно описати словами, є між нами.

Для своєї дитини я також хочу бути Отцем. Таким, яких маю я. Цей шлях відкритий для кожного. Якщо ти хочеш...

Юрій ПІНЧУК

"Католицький Вісник", № 18
(495), 2010.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
uk-ua/article/iakshcho-ti-khochesh/](https://opusdei.org/uk-ua/article/iakshcho-ti-khochesh/)
(22.02.2026)